

*Teekasvataja
naine*

DINAH JEFFERIES

Teekasvataja
 naine

Inglise keelest tõlkinud
Krista Kallis

 TÄNAPÄEV

Originaali tiitel:

Dinah Jefferies
The Tea Planter's Wife
Penguin Books, 2015

Tõlge eesti keelde © Krista Kallis ja Tänapäev, 2016

Toimetanud Ene Poll
Kujundanud Margit Randmäe

ISBN 978-9949-85-014-3

www.tnp.ee

Trükitud AS Printon trükikojas

Minu poja Jamie mälestuseks.

PROLOOG

Tseilon, 1913. aasta

Naine tõstis õhukese valge ümbriku oma huultele. Ta kõhkles hetke, kuulatades kaugusest kostva singali flöödi valusmagusaid helisid. Mõelnud veel korra oma otsuse üle, pööras ta ümbriku peos nagu kivikest, sulges siis selle ning asetas närbunud punaste roosidega vaasi najale.

Neljasambalise voodi jalutsis seisis antiikne tumedast puidust türgi rõivakirst, küljed kaetud satiinmuareega ja kaas nahaga polsterdatud. Naine tõstis kirstu kaane üles, võttis sealt välja elevantiluukarva pulmakleidi ja asetas selle toolileenile, krimpsutades nina ebameeldivalt lõhnavate koitablettide pärast.

Ta valis ühe roosi, murdis sellelt õie ja vaatas lapse poole, rõõmustades, et poiss veel magas. Trümoopeegli ees sättis ta õie oma heledatele juustele. „Nii ilusad siidised juuksed,“ oli *tema* alati öelnud. Naine vangutas pead ja lasi õiel kukkuda. Mitte täna.

Voodile olid hunnikutesse pillutatud lapse riided. Ta puudutas sõrmeotstega äsja pestud hommikujakki, ja talle meenus, kuidas oli seda tundide kaupa kudunud, kuni silmad valutama hakkasid. Rõivaste kõrval lebasid valge siidpaberilehed. Pike-malt mõtlemata keeras ta väikese sinise jaki kokku, pani selle kahe siidpaberilehe vahele ja viis tsinkplekiga vooderdatud rõivakirstu põhja.

Iga rõivaeseme voltis ta kokku, mähkis siidpaberisse ja ladus seejärel teiste villaste mütside, papude ja sipupükste juurde. Sinine. Valge. Sinine. Valge. Kõige lõpuks tulid musliinist neli-nurksed mähkmed ja froteesalvrätid. Nood murdis ta äärtpidi kokku, ja siis, saanud ka sellega valmis, vaatas oma hommikuse töö üle. Hoolimata sellest, mida see kõik tähendas, ei teinud vaatepilt talle haiget.

Veel üks pilk lapse värelevatele ripsmetele andis teada, et varsti on poiss ärkvel. Ta pidi kiirustama. Endale oli ta valinud idamaisest siidist erksa meresinise kleidi, mille kõrgendatud vöökohal ilutses ehisvöö ning mis langes peaaegu pahkluu-deni. See oli olnud ta lemmikkleit, Pariisist saadetud. Ta oli seda kandnud tol peoööl, ööl, mil tema veendumust mööda laps eostatud sai. Ta seisatas jälle. Kas selle selgapanek võib jätta mulje, et tegu on kibeda katsega haiget teha? Ta ei olnud selles kindel. Talle meeldis kleidi värv. Nii ta endale kinnitas. Ennekõike oli tegu värviga.

Laps tegi häält ja hakkas rahutuks muutuma. Naine vaatas kella, tõstis tite hällist, ja istunud akna juures olevale imetamis-toolile, tundis, kuidas kerge tuuleõhk ta nahka jahutas. Väljas oli päike juba kõrgel ning õhk aina kuumenes, kusagil majas haukus koer ja köökidest tulvas vürtsikaid toiduvalmistamise lõhnu.

Ta nööpis lahti hommikumantli, paljastades kahvatu marmori värvi rinna. Titt otsis nibu ja leidnud selle, haaras rinna suhu. Poiss imes nii kõvasti, et naise rinnanibud olid katki ja valusad, valu talumiseks pidi huulde hammustama. Et oma tähelepanu hajutada, hakkas ta toas ringi vaatama. Kõik neli nurka olid täis mälestusi, mis nüüdseks kinnistunud esemetena: nikerdatud järi, mis oli saabunud põhjast; voodiäärne lambiva-ri, mille ta oli ise õmmelnud; Indohiinast pärit vaip.

Kui ta tite põske silitas, lõpetas laps söömise, tõstis käe, ning

ühel südantlõhestavalt kaunil hetkel sirutusid väikesed õrnad sõrmed naise näo poole. See pidanuks nüüd olema pisarate koht.

Kui laps sai mähitud, asetas naine ta pehme heegeldatud salli sisse voodile, ja kui imik oli lõpuks riietatud, kiigutas naine teda ühel käel ning vaatas veel viimast korda ringi. Vaba käega sulges ta rõivakirstu kaane, viskas hüljatud roosi lakitud prügikasti ning libistas siis käe üle vaasi jäänud rooside, päästes muljuda saanud kroonlehed valla. Need heljusid valgest ümbrikust mööda ja langesid poleeritud mahagonivärvi põrandale nagu verepripsmed.

Naine avas kõrged põrandast laeni ulatuvad aknad ja vaatas aeda, hingas kolm korda sügavalt sisse jasmiini järele lõhnavat õhku. Briis oli lakanud, flööt vaikinud. Ta oli arvanud, et tunneb hirmu, kuid selle asemel valdas teda hoopis meeldiv kergendustunne. See oli nüüd kõik ning jah, sellest oli küll. Siis hakkas ta kindlal sammul astuma, üks vältimatu ast teise järel, ja kui maja selja taha jäi, nägi ta vaimusilmas lilla värvi kõige kahvatumat varjundit – hingerahu värvi.